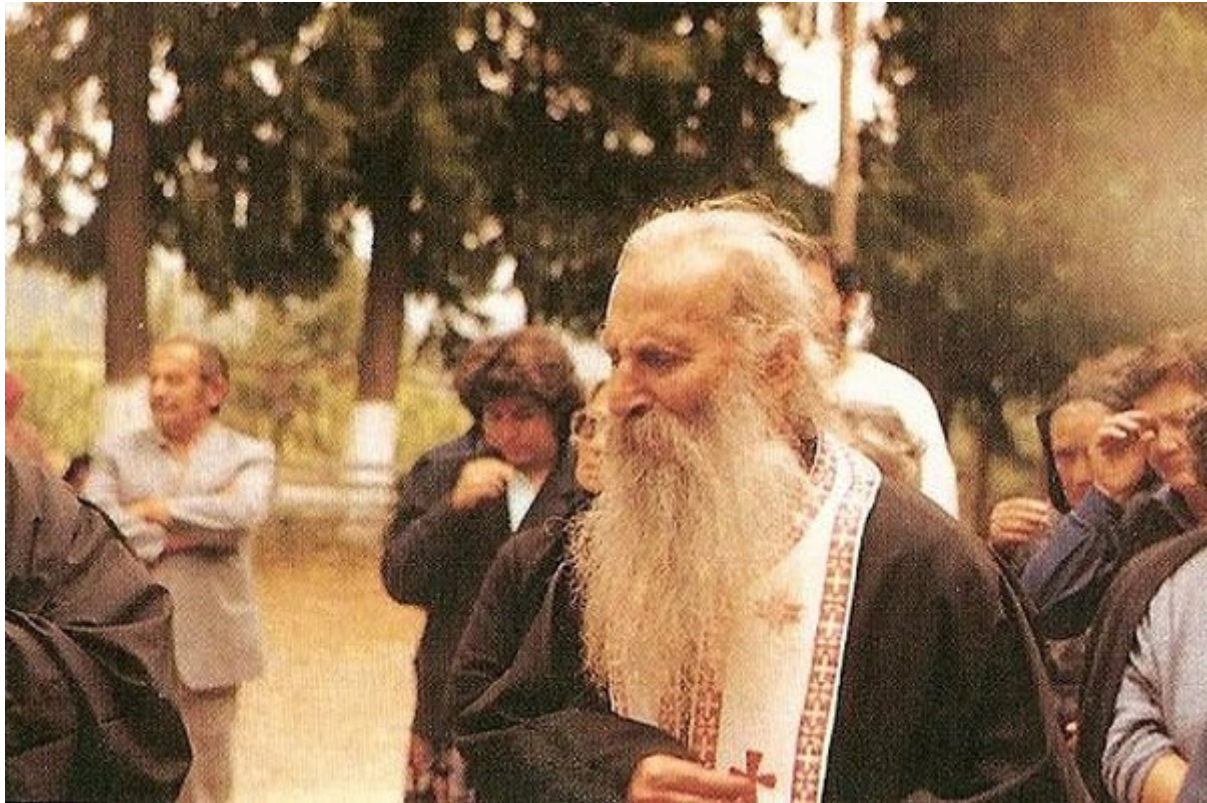

Ο π. Ιάκωβος Τσαλίκης όπως τον γνώρισα (Αρχιμανδρίτης Γαβριήλ, Καθηγούμενος Ι. Μ. Οσίου Δαυίδ)

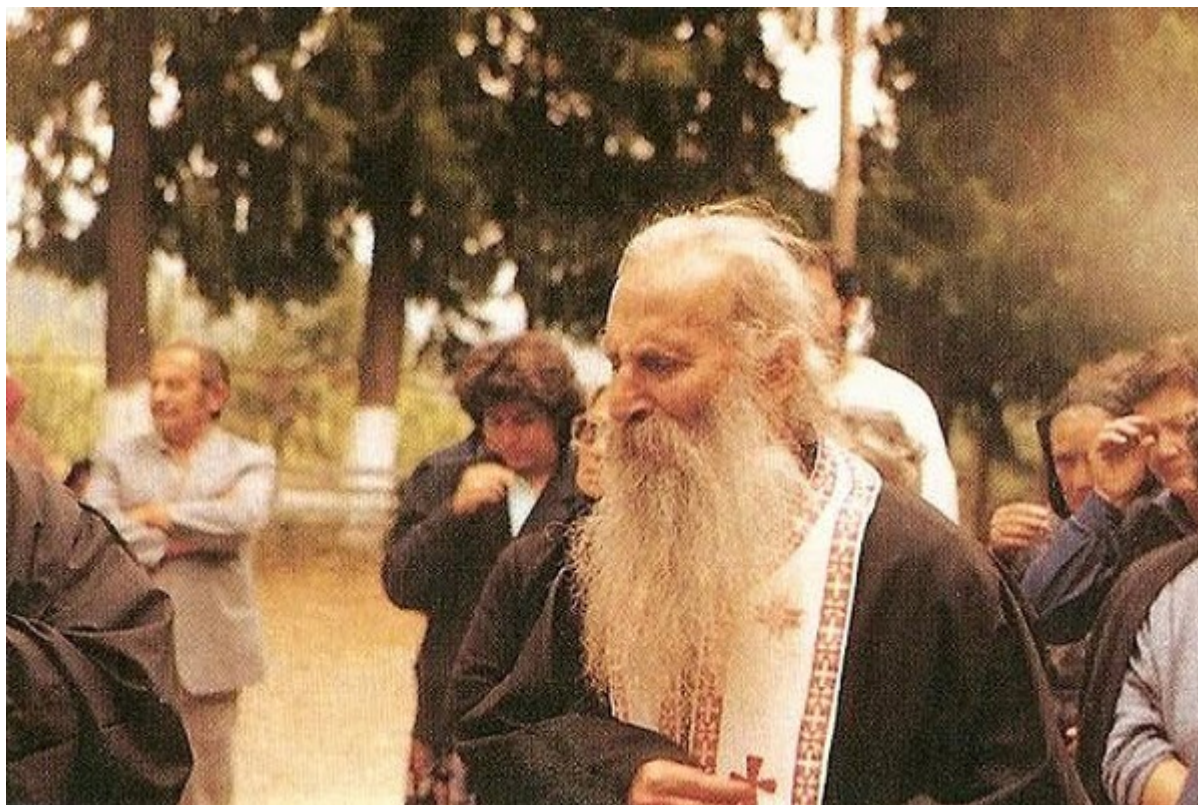
/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Το κείμενο που ακολουθεί και θα παρατεθεί σε συνέχειες αποτελεί την ομιλία του Γέροντα Γαβριήλ, Καθηγουμένου της Ι.Μ. Οσίου Δαυίδ στην Εύβοια, στην εσπερίδα που πραγματοποιήθηκε στις 25 Ιουνίου 2013 στο Παύλειο Πολιτιστικό Κέντρο στη Βέροια.

Βρίσκομαι εδώ κάνοντας υπακοή, μετά την ευλογία και την προτροπή του αγίου Ποιμενάρχου μας, σε σας άγιε Βεροίας κι αυτό γιατί; Διότι τόσο ο άγιος Γέροντας Ιάκωβος για τον οποίο γίνεται η σημερινή εσπερίδα, όσο και ο διάδοχός του άγιος Γέροντας Κύριλλος, ουδέποτε ομιλούσαν ενώπιον Επισκόπων. Είχαν τέτοια εκκλησιαστική συνείδηση και τέτοιο εκκλησιαστικό φρόνημα και εσέβοντο τόσο πολύ το επισκοπικό αξίωμα, που ουδέποτε ενώπιόν τους ομιλούσαν ή ευλογούσαν. Έτσι κάνοντας υπακοή σε σας, βρίσκομαι εδώ αλλά ντρέπομαι. Ντρέπομαι γιατί

δεν μπόρεσα να προετοιμαστώ λόγω του ότι δεν πίστευα ποτέ ότι θα βρεθώ σε αυτό εδώ το βήμα. Παρ' όλα αυτά, με τις ευχές σας να με αξιώσει το Άγιο Πνεύμα να αρθρώσω κάτι, θα παρακαλούσα να είσθε επιεικείς. Πολλά που σκεφτόμουν να πω, ήδη τα έχουν πεί με άριστο τρόπο, τόσο ο άγιος Χαλκίδος όσο και ο κ. Καθηγητής (κ. Κεσελόπουλος), οι οποίοι εγνώρισαν πολύ περισσότερο τον Γέροντα Ιάκωβο απ' ότι εγώ, όμως μου έδωσαν ένα έναυσμα για το πώς θα αρχίσω. Ξεκίνησαν κι εκείνοι με το πώς οι ίδιοι γνώρισαν τον άγιο Γέροντα Ιάκωβο.

Το 1988 βρισκόμουν στο Άγιον Όρος και συγκεκριμένα στη Μονή Διονυσίου για πνευματικούς λόγους. Όταν έφευγα, με παρακάλεσαν τόσο ο Γέροντας της Μονής ο μακαριστός Γέροντας Χαράλαμπος, όσο και οι πατέρες, να πάρω στο αυτοκίνητό μου και να εξυπηρετήσω καθώς θα πήγαινα για την Αθήνα, ένα Μοναχό της Μονής, τον π. Ιλαρίωνα, για να πάρει απάντηση σ' ένα πνευματικό θέμα που τον απασχολούσε από τον Γέροντα Ιάκωβο της Ευβοίας. Πρώτη φορά άκουγα εγώ τότε γι' αυτόν τον άγιο Γέροντα. Μου έκανε εντύπωση· ένα ολόκληρο Άγιον Όρος, με τόσους σοφούς και άγιους πατέρες, ανέθεταν την πνευματική λύση του θέματος του Μοναχού αυτού, σ' ένα Γέροντα έξω από το Άγιον Όρος.

Πραγματικά τον πήρα με το αυτοκίνητό μου και σκέφτηκα εκεί που θα τον άφηνα να πάει με το καραβάκι για να φτάσει στο Μοναστήρι, λέω, ένα Μοναχό που θυσίασε τη ζωή του ολόκληρη στον Χριστό να τον αφήσω να παιδεύεται να πάει με συγκοινωνίες; Θα κάνω τον κόπο να τον πάω εγώ. Και στον δρόμο σκέφτηκα και συμφεροντολογικά, γιατί εκείνη την εποχή παρότι δεν ντρέπομαι να το πω ούτε το

λέω με καύχημα είχα μια λαμπρή καριέρα στην Αθήνα ως νομικός σύμβουλος σε μεγάλη Τράπεζα, σε ιδιωτικές υποθέσεις, κάτι που ενδεχομένως να ζήλευαν κάποιοι –με εν Χριστώ καύχηση το λέω συγχωρέστε με– άρχισα να σκέφτομαι τον μοναχισμό ως μέσο σωτηρίας όπως και τον γάμο. Σκεπτόμουν και τα δυό κι έλεγα, όπως ο Θεός με φωτίσει, αλλά ήμουν στο σταυροδρόμι. Και λέω· μιάς που αυτός ο Γέροντας είναι άνθρωπος του Θεού, δεν τον ρωτώ και 'γω για μένα, τι θα είναι ωφέλιμο για την ψυχή μου;

Πράγματι, όταν φτάσαμε στο Μοναστήρι, ο Γέροντας βρισκόταν στον Άγιο Χαραλάμπη. Κι επειδή σουρούπωνε, του είπα· «γέροντα να πάρω κι εγώ την ευχή σας; Θα αφήσω τον Μοναχό εδώ και θα συνεχίσω για την Αθήνα». Χωρίς να του πω οτιδήποτε, με κοιτάζει και μου λέει: «Αυτό το παιδί τι θα το κάνουμε; Μοναχό θα το κάνουμε; Να –λέει– κι αυτός ο πάτερ της Νομικής ήτανε –ούτε πρόλαβα να του πω εγώ τίποτε– στο Περιβόλι της Παναγίας μας στο Άγιον Όρος υπάρχουν πολλά Μοναστήρια, αλλά και το Μοναστήρι του Οσίου Δαυΐδ είναι ανοιχτό για τον Γιώργο». Γιώργος ήταν το κοσμικό μου όνομα.

Πήρα την απάντηση! Άφησα τον Μοναχό, πήγα εγώ στην Αθήνα και ούτε κατάλαβα πώς έφτασα με την ευχή του Γέροντα στην Αθήνα και μάλιστα από τις στροφές του Αγίου Ιωάννου του Ρώσου, που για μένα ήταν πρώτη φορά αυτή η διαδρομή μέσα στη νύχτα, έχοντας ξεκινήσει το πρωί από το Άγιον Όρος. Ούτε κατάλαβα. Σαν πουλάκι πραγματικά έφτασα στην Αθήνα.

Στη συνέχεια άρχισα να τον επισκέπτομαι για να δω τι άνθρωπος είναι. Γιατί όπως ο ίδιος έλεγε, «παιδί μου εγώ δεν είμαι κανας αγύρτης που να πλανώ τους ανθρώπους». Πράγματι, λοιπόν, έβλεπα ότι ήταν άνθρωπος του Θεού. Καθηγητές Πανεπιστημίου, ανώτατοι δικαστικοί, επίσημα πρόσωπα, Αρχιερείς και Πατριάρχης (ο Αλεξανδρείας Νικόλαος), ο πρώην Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος λίγο προ της κοιμήσεώς του, έτρεξαν κι οι δυό να εξομολογηθούν στο πετραχήλι του. Επίσημα πρόσωπα και απλοί άνθρωποι του λαού τρέχανε κοντά του και φεύγανε όλοι αναπαυμένοι, σαν να φεύγανε μέσα από τον Παράδεισο, γιατί πράγματι ήταν αυτό που και ο Οικουμενικός Πατριάρχης έγραψε σε κάποια επιστολή του. Αυτό που έγραψε ο Ιερός Χρυσόστομος για τον Άγιο Μελέτιο Αντιοχείας· «ου μόνον φθεγγόμενος ην διδάσκων, αλλά και απλώς ορώμενος ικανός ην άπασαν περί των αρετών διδασκαλίαν εις την ψυχήν εισαγαγείν». Και μόνον που τον έβλεπε κανείς, έβαζε μέσα στην καρδιά του όλη τη διδασκαλία για τις αρετές. Έτσι κατάλαβα ότι ήταν άνθρωπος του Θεού και όταν κάποια στιγμή πήρα την απόφαση να πάω, μου είπε, παρ' όλο που ο ίδιος με εκάλεσε κατά κάποιο τρόπο· «παιδί μου ο μοναχισμός δεν είναι μια μέρα. Είναι ολόκληρη ζωή κι έτσι να επιστρέψεις στην υπηρεσία σου». Πράγματι, λοιπόν, έκανα υπακοή και επέστρεψα στην υπηρεσία μου για ένα

εξάμηνο περίπου, αλλά το μυαλό μου δεν ξεκόλλαγε από αυτόν τον άγιο τόπο και από αυτόν τον άγιο άνθρωπο.

(συνεχίζεται)